

LÓRINCZ P. GABRIELLA

MEGYEK TOVÁBB

*Nem hiszek már az örök szerelemben,
Örülök, ha tíz évet kibírok.
Kimostad azt a fecnit,
Amire tegnap verset írtam,
Mert hülye vagyok és a zsebembe tettem.
Csak a teleket töltöm nálad,
Nem választunk magunknak csillagot,
Közös dalt sem írunk.
Ha jönnek majd sötét karácsonyok,
Fázom és összebújok veled,
De tavasszal az első hosszújáratra
Jegyvet veszek, és végleg elmegyek.*

ASSZONYÉLET

*Ki melled bimbócskáját oly vígan osztod szét,
S ki ágyékkodat őrzöd vénségedig,
Rest vagy, nem teremsz gyümölcsöt,
Méhed megdicsőül, méhed megveretik.*

*És te ki feláldozod folyton önmagad,
Szoportatáskor melled megreped,
Rút gyermeket hozol a rút világra,
Áldott a testednek visító virága.*

*Elnyűtt test csak mind az asszony
Imácskáját, mind térden rebegi.
Segítse az Isten, míg tudja,
Szeresse a férfit, míg teheti*

*Mikor félted szép kebleit
S mikor majd féreg rágja szét
Légy bölcs, te férfi,
Zárd le majd békével szép szemét*

BÉKLYÓ

*Az ablakok zárva maradnak,
És lepereg az utolsó réteg festék is a falról.
Otthonról nincs kiút,
Csak elvagyódás
És ottrekedés.
Feszült terpesz, egyenes gerinc
És falak.
Ide nem húz majd honvágy,
Nem köt majd gyermekszép emlékezés,
Itt nincsenek csillogó vágyak,
Csak rozsdás kilincs, a sarokban penész.
Itt nem vigyázzák álmodat angyalok,
Nem simogat kedves anyakéz,
Csak ki kell nyitni az ablakot,
Maradni nem lehet,
Indulni nehéz.*